

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/128/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618200237
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3618200237.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu 1/ M. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, 2/ V. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, obaja zastúpení JUDr. Q. M., advokátom so sídlom C., M. XXXX/X, proti žalovaným 1/ W. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., E. XX, 2/ V. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., E. XX, zastúpenej JUDr. Z. A., s.r.o. so sídlom W., Q. XXX/X, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 10. decembra 2018, č.k. 5C/3/2018-46, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

Žalovaná 2/ **m á** voči žalobcom 1/, 2/ **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcov 1/, 2/, ktorou sa proti žalovaným domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v kat. území B., zapísaných na LV č. XXX ako parcely registra „C“ parc. č. XXX/X, záhrada o výmere XXXmX, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXmX. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal a žalovaná 2/ má nárok voči žalobcom 1/, 2/ spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania vo výške 100%. Po vykonanom dokazovaní k záveru, že žaloba nie je podaná dôvodne, lebo žalobcovia 1/, 2/ darovacou zmluvou uzavretou dňa 29.11.1993, ktorej vklad bol vykonaný Katastrálnym úradom v Bratislave, Správou katastra v C. dňa 13.12.1993 darovali žalovaným 1/, 2/ nehnuteľnosti-pozemok v katastrálnom území B. parc.č.XXX/X o výmere XXX m2 záhrady do BSM v podiele I/I , pričom úmysel žalobcov 1/, 2/- rodičov žalovaného 1/ ako darcov darovať žalovaným 1/, 2/ v tom čase už manželom tento pozemok a úmysel žalovaných 1/, 2/ dar prijať bol v konaní nesporným. Táto nehnuteľnosť bola následne rozdelená geometrickým plánom č. XXXXXXXX-XXX/XX za dva pozemky, ktoré sú v súčasnosti zapísané na LV č. XXX pre kat. úz B. a to parc. č. XXX/X o výmere XX m2 zastavaná plocha a nádvorie na ktorej majú žalovaní 1/, 2/ postavený rodinný dom, ktorý postavili do BSM za trvania manželstva a parc. č. XXX/X o výmere XXXmX záhrady. Je nesporné, že darovacia zmluva je absolútne neplatná, lebo manželia nemôžu nadobúdať vlastnícke právo darom do BSM, ale len do podielového spoluvlastníctva manželov, teda darovacia zmluva je v rozpore s § 143 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Tvrdenia žalobcu v I. rade že sa mal dozvedieť o absolútnej neplatnosti právneho úkonu v roku 1997 v kancelárii advokáta kde mal zaklopať na nejaké dvere, za účelom stavebného povolenia, pričom o okolnostiach za ktorých sa mal o neplatnosti dozvedieť nič nevedel uviesť sú nepravdivé, lebo žalobca 1/ vo svojej výpovedi ďalej uviedol, že „ po rozvode sme zistili, že zmluva je neplatná“, teda je nepochybné zrejme,

že sa o absolútnej neplatnosti právneho úkonu žalobca 1/ dozvedel až v konaní o vypořádanie BSM, kedy žalovaný v 1. rade prostredníctvom svojho advokáta v písomnom vyjadrení zo dňa 07.09.2016 začal namietat' absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu, pričom v tomto konaní ten istý advokát zastupuje žalobcov 1/, 2/ teda podľa názoru súdu je pravdivé tvrdenie žalobcu 1/, že až po rozvode žalovaných vyvstala otázka absolútnej neplatnosti právneho úkonu o ktorej sa žalobcovia 1/, 2/ dozvedeli až v konaní o vypořádanie BSM vedeného na tamomšom súde pod sp. zn.5Pc/1/2016 od žalovaného 1/, v ktorom sú predmetom vypořádania aj sporné nehnuteľnosti. O tejto skutočnosti sa mal dozvedieť žalobca 1/, pričom žalobkyňa 2/ tam prítomná nebola, tá sa to mala len sprostredkovane dozvedieť od žalobcu 1/, pričom sama uviedla, že ak by sa žalovaní 1/ a 2/ nerozvedli, nikdy by takú žalobu nepodali. Tiež žalobca 1/ na otázku ďalej uviedol, že ho súd predvolal ako svedka, aby potvrdil, že zmluva je neplatná. Žalovaný 1/ uviedol, že súhlasí s tým, čo povedal advokát žalobcov 1/ a 2/, poukázal na to, že stavebné povolenie sa vybavovalo v C. , bol to stavebný úrad pri mestskom úrade, pričom na stavebnom úrade sa mal túto okolnosť dozvedieť čo nie je pravdivé, lebo stavebné povolenie na výstavbu domu žalovaných 1/ a 2/ vydal Okresný úrad, odbor životného prostredia W. dňa 14.07.1997. Žalovaná 2/ tvrdenia žalobcov 1/, 2/, ako aj žalovaného 1/ striktno poprela že by jej niekto bol povedal, že darovacia zmluva by mala byť neplatná, nebola by stavala dom na cudzom pozemku, s výpoveďami žalobcov nesúhlasila, uviedla, že žalobcovia sa až teraz zbadali, keď podala o rozvod manželstva a o majetkové vysporiadanie. Súd dospel k záveru, že tvrdenia žalobcov 1/ a 2/ a žalovaného 1/, že sa mali dozvedieť o absolútnej neplatnosti právneho úkonu už v roku 1997 nie sú pravdivé, jednak žalobca 1/ vo svojej výpovedi uviedol, že až po rozvode žalovaných zistili, že zmluva je neplatná a toto tvrdenie žalobcu v 1. rade je skutočne aj pravdivé, nie je pravdivé ani tvrdenie žalovaného 1/, že sa mal o absolútnej neplatnosti právneho úkonu dozvedieť na stavebnom úrade v C. v príkrom rozpore s tvrdeniami žalobcov 1/ a 2/, ktorí tvrdili, že sa o absolútnej neplatnosti právneho úkonu mali dozvedieť od advokáta, žalovaný 1/ uviedol, že to malo byť na stavebnom úrade v C., pričom takýto stavebný úrad nebol na vydanie stavebného povolenia na rodinný dom žalovaných 1/ a 2/ príslušný, ale Okresný úrad, odbor životného prostredia W., ktorý stavebné povolenie vydal pod sp. zn. ŽP-XXXX/XXXX-Šv zo dňa 14.07.1997. Teda tvrdenia žalobcov 1/ a 2/, že by sa mali dozvedieť o absolútnej neplatnosti právneho úkonu už v roku 1997 nie sú pravdivé, vo svojej výpovedi to nepotvrdil ani žalovaný 1/, pričom na stavebnom úrade mali byť prítomní žalobca 1/ a žalovaný 1/, pričom žalobca 1/ uviedol, že sa mal dozvedieť o neplatnosti právneho úkonu u advokáta v C. a žalovaný 1/ uviedol, že to malo byť na stavebnom úrade pri mestskom úrade v C. z čoho vyplýva, že ich tvrdenia nie sú pravdivé, lebo nemali dôvod vybavovať stavebné povolenie na miestne nepríslušnom stavebnom úrade a rozpory v ich výpovediach svedčia o účelovosti a nepravdivosti týchto tvrdení. Tiež o účelovosti tohto konania svedčí aj tá skutočnosť, že žalobcovia pokiaľ tvrdia, že sa o tejto skutočnosti dozvedeli už v roku 1997 doposiaľ nepodali žalobu na súd skôr a dozvedeli sa o neplatnosti právneho úkonu až po tom čo žalovaný v I. rade prostredníctvom svojho advokáta namietal absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu čo vyplýva aj z jeho vyjadrenia, že sa stotožňuje s tvrdeniami advokáta, ktorý zastupoval v tomto konaní žalobcov 1/ a 2/ a žalovaného 1/ zastupuje práve v konaní o vypořádanie BSM čo je nezvyklé, aby sa žalovaná strana stotožňovala s tvrdeniami advokáta, ktorý v konaní zastupuje druhú sporovú stranu a až následne sa žalobcovia z tohto podania v konaní o vypořádanie BSM od žalovaného 1/ dozvedeli o absolútnej neplatnosti právneho úkonu, pričom žalobkyňa 2/ uviedla, že pokiaľ by sa žalovaní 1/ a 2/ neboli rozvedli, nikdy by túto neplatnosť nebola napadla. Z uvedených záverov vykonaného odkazovania súd dospel k záveru, že absolútna neplatnosť právneho úkonu- darovacej zmluvy je nesporná. Konštatoval, že žalovaní 1/ a 2/ uzavreli manželstvo dňa 24.04.1993, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2P/65/2015-44 zo dňa 16.09.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.11.2015. Darovacou zmluvou zo dňa 29.11.1993, ktorej vklad bol vykonaný Správou katastra C. dňa 13.12.1993 sa stali vlastníkami nehnuteľnosti, teda vstúpili do oprávnenej držby dňa 13.12.1993, pričom prvá námietka o absolútnej neplatnosti právneho úkonu bola súdu doručená v konaní o vypořádanie BSM súdu dňa 07.09.2016, teda dovtedy žalovaní využívali nehnuteľnosti nerušene, teda dňa 13.12.2003 uplynula desaťročná lehota, ktorou žalovaní 1/ a 2/ vydržali vlastnícke právo k nehnuteľnosti v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka v dobrej viere, že im nehnuteľnosti patria lebo úmysel darcov darovať tieto nehnuteľnosti a vôľa žalovaných 1/ a 2/ prijať dar nebola v tomto konaní sporná, pričom je nesporné, že tieto nehnuteľnosti žalovaní 1/ a 2/ užívali ako vlastné, zveľaďovali ich, postavili na nich rodinný dom a nerušene ich užívali so svojou rodinou v dobrej viere, že im patria a teda sú oprávnenými držiteľmi týchto nehnuteľností až do rozvodu manželstva v roku 2015, teda po dobu 22 rokov v presvedčení, že im patria, pričom tvrdenia žalovaného 1/, že sa mal o absolútnej neplatnosti právneho úkonu dozvedieť na stavebnom úrade v C. sú nepravdivé, účelové ako aj celé toto konanie v úmysle poškodiť žalovanú 2/ pri vypořádání BSM, lebo aj žalobkyňa 2/ uviedla, že keby

sa žalovaní 1/ a 2/ nerozvedli, tak by túto žalobu žalobcovia nikdy nepodali. Účelovosť tohto konania je podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, ktoré konanie nemôže požívať právnu ochranu. Pri spoločnej držbe manželmi a spoločnom nadobudnutí veci manželmi do ich bezpodielového spoluvlastníctva právnym titulom vydržania musí byť dobromyseľnosť daná u oboch manželov. Z vykonaného dokazovania nemožno jednoznačne a presvedčivo vyvodiť nedostatok dobromyseľnosti žalovaného 1/ ako manžela žalovanej 2/ za trvania ich manželstva, teda neexistuje taká zásadná okolnosť so zreteľom na ktorú by nemohlo dôjsť k spoločnému nadobudnutiu sporných nehnuteľností držiteľmi. Dobrá viera, ktorá je predpokladom tejto vôle vyjadruje vnútorný/psychický stav/ držiteľa, že nekoná bezprávne je daná darovacou zmluvou riadne zavkladovanou v katastri nehnuteľností, ktorá odôvodňovala dobromyseľnosť držby aj u žalovaného 1/, ktorý sa dozvedel podľa názoru súdu s ohľadom na vykonané dokazovanie o absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy až z podania žalovaného 1/ prostredníctvom advokáta doručeného súdu 07.09.2016 vo veci vyporiadania BSM v konaní tamjšieho súdu sp. zn. 5Pc/1/2016, kedy sa žalovaný 1/ podľa názoru súdu skutočne dozvedel o absolútnej neplatnosti právneho úkonu a aj žalobca 1/ vo svojej výpovedi pred súdom potvrdil, že absolútnu neplatnosť právneho úkonu zistili po rozvoze manželstva žalovaných 1/ a 2/ a toto jeho tvrdenie je aj skutočne pravdivé, kedy došlo k prerušeniu dobrej viery u žalovaného 1/, lebo súd považuje tvrdenia žalobcov 1/ a 2/, že sa mali dozvedieť o absolútnej neplatnosti právneho úkonu už v roku 1997 za účelové, nepreukázané, nevieryhodné a nepravdivé. Súd mal za preukázané, že počas trvania manželstva žalovaných 1/ a 2/ od roku 1993 do roku 2015 títo nehnuteľnosti riadne a nerušene užívali v dobrej viere, že im aj vlastnícky patria, pričom dobrú vieru je treba odvodiť od darovacej zmluvy ktorej vklad bol vykonaný dňa 13.12.1993, ktorá zakladala dobrú vieru žalovaných 1/ a 2/, že im nehnuteľnosti aj vlastnícky patria, tieto riadne a nerušene užívali, zveľaďovali a postavili sa na nich rodinný dom, ktoré nehnuteľnosti ako rodina spolu s deťmi nerušene užívali až do rozvodu manželstva teda boli oprávnenými držiteľmi po celú vydržaciú dobu, ktorá je 10-ročná a plynula od 13.12.1993 do 13.12.2003 a dospel k záveru, že sú splnené základné atribúty vydržania a žalovaní 1/ a 2/ nadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním do BSM v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka, preto súd žalobu žalobcov ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods.1 CSP tak, že žalovanému 1/, ktorý bol v spore plne úspešný, súd náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli. Žalovanej 2/, ktorá bola v spore úspešná súd priznal proti žalobcom 1/ a 2/ plnú náhradu trov konania vo výške 100%. O trovách konania podľa § 262 ods.2 CSP rozhodne po právoplatnosti konania vo veci samej vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/, 2/. Navrhli ho zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie. Namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdenie veci. Poukázali na to, že predmetná darovacia zmluva, ktorou mali žalovaní sporné nehnuteľnosti nadobudnúť, je absolútne neplatná. Vytykali súdu prvej inštancie, že nesprávne posúdil skutočnosť, že žalobcovia i žalovaní sa dozvedeli o absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy až v rámci konania o vyporiadanie BSM a nie už v roku 1997. Ďalej poukázali na podanú žalobu, v ktorej jasne popísali okolnosti, za akých sa dozvedeli o absolútnej neplatnosti už v roku 1997 a prečo uvedený právny stav v tom čase neriešili. Jasne to na pojednávaní deklarovali a taktiež žalovaný 1/, ktorý vyjadril súhlas s predmetnou žalobou, keď uviedol na začiatku svojho výsluchu, že súhlasí s tým, čo uviedol advokát žalobcov. Pokiaľ žalovaná 2/ dôvodila, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam so žalovaným 1/ nadobudli vydržaním do BSM a súd prvej inštancie sa s týmto stotožnil, ide o nesprávne právne posúdenie veci. Nemôže sa totiž nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním do BSM, keď jeden z týchto manželov - a to žalovaný 1/ s týmto vydržaním nesúhlasí a necíti sa byť ako bezpodielový spoluvlastník z titulu manželstva predmetných nehnuteľností.

3. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/, 2/. Súhlasil s dôvodmi odvolania. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, ako to v odvolaní žiadajú žalobcovia 1/, 2/. Uviedol, že o neplatnosti darovacej zmluvy vedeli všetci účastníci tohto sporu od roku 1997, avšak nemali dôvod túto záležitosť právne riešiť, lebo pre všetkých bol hlavný cieľ postaviť dom na základe vydaného stavebného povolenia bez ohľadu na to, kto bude ako skutočný vlastník zapísaný na pozemok, na ktorom má byť postavený tento dom. Poukázal na to, že už na súde prvej inštancie jasne vyjadril svoj súhlas s predmetnou žalobou a teda, že sa necíti byť bezpodielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností.

4. Žalovaná 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/, 2/ navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Mala za to, že v konaní bolo nesporne preukázané, že bolo vôľou žalobcov, rodičov

žalovaného / ako darcov a vôľou žalovaných ako obdarovaných, darovať a prijať dotknuté nehnuteľnosti do bezpodielového spoluvlastníctva žalovaných ako manželov, pričom takto bol aj zo strany katastra povolený vklad vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam v prospech žalovaných ako manželov v podiele 1/1. Z uvedeného dôvodu nemali žalovaní najmenší dôvod platnosť dotknutej darovacej zmluvy spochybňovať a túto nikdy nespochybňovali ani žalobcovia. Prvýkrát tak žalovaný 1/ urobil až v konaní o vyporiadanie BSM žalovaných. Do tohto času bola presvedčená, že darovacia zmluva je platná a tvrdí, že to bolo rovnako v prípade žalobcov a žalovaného 1/. Ďalej poukázala na to, že žalovaní dotknuté nehnuteľnosti riadne a nerušene užívali po dobu 20 rokov v dobrej viere, že im tieto patria ako manželom. Na nehnuteľnostiach si postavili rodinný dom, v ktorom až do rozvodu ich manželstva bývali spoločne so svojimi deťmi. Po celú dobu nikto platnosť darovacej zmluvy, či BSM žalovaných nespochybňoval. Je preto nepochybné, že žalovaní nadobudli dotknuté nehnuteľnosti do BSM vydržaním v súlade s § 134 Občianskeho zákonníka. Za účelové označila tvrdenie žalobcov, že o neplatnosti darovacej zmluvy sa dozvedeli už v roku 1997. Vyslovila presvedčenie, že žalobcovia konajú na podnet svojho syna, ktorý má záujem na tom, aby neboli sporné nehnuteľnosti zahrnuté do BSM. O tom, že tvrdenia žalobcov a žalovaného 1/ v tomto smere sú vymyslené a účelové, svedčí predovšetkým skutočnosť, že na pojednávaní žalobca 1/ uviedol, že sa o neplatnosti darovacej zmluvy spolu so žalovaným 1/ dozvedel od advokáta v C., ktorého navštívil v súvislosti s vybavovaním stavebného povolenia, pričom nevedel uviesť meno tohto advokáta, ani to, kde mal kanceláriu, zatiaľ čo žalovaný 1/ na tom istom pojednávaní a po vypočutí si výpovede žalobcov uviedol, že sa o neplatnosti darovacej zmluvy dozvedel na Stavebnom úrade v C., kde spolu so žalobcom 1/ vybavoval stavebné povolenie. Zdôraznila, že stavebné povolenie na stavbu ich rodinného domu vydal stavebný úrad W., o čom dôkaz predložili samotní žalobcovia.

5. Žalovaný 1/ v písomnej replike k vyjadreniu žalovanej 2/ v podstate zopakoval dôvody uvádzané vo svojom predchádzajúcom vyjadrení. Poukázal na to, že meno advokáta v C., u ktorého bol v súvislosti s vybavovaním stavebného povolenia na pojednávaní uviedla žalobkyňa 2/. Išlo o pána K.. Tento je už nebohy bol to známy topoľčiansky advokát. V zápisnici o pojednávaní je nesprávne zapísaného je priezvisko „K.“. Ďalej poukázal na to, že nikde neuviedol, kto stavebné povolenie vydal. Uviedol len to, že „sa to vybavovalo“. S vybavovaním im pomáhal Ing. H., ktorý v to čase pracoval na Okresnom úrade C., odbor životného prostredia, ktorý bol aj stavebným úradom. Ing. H. im robil aj stavebný dozor. Uviedol, že z jeho výsluchu na pojednávaní vyplýva, že Ing. H. oboznámili s absolútnou neplatnosťou darovacej zmluvy a on povedal, že to nevádi a že stavať sa tam môže. Nesúhlasil s návrhom žalovanej 2/, aby Krajský súd v Trenčíne potvrdil napadnutý rozsudok.

6. Žalovaná v písomnej duplike k vyjadreniu žalovaného 1/ v podstate zopakovala dôvody uvedené v jej predchádzajúcom písomnom vyjadrení.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/, 2/ nie je dôvodné.

8. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa §134 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnuťnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb. Do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca. Pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby

9. Odvolacie námietky žalobcov spočívali v tvrdeniach o tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím uplatnili dôvody na odvolanie uvedené v § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

10. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa §191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo

vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

11. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcov, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia a poukazuje na ne podľa § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam dodáva nasledovné:

13. Prvá odvolacia námietka žalobcov spočívala v tom, že sporná darovacia zmluva je absolútne neplatná, o neplatnosti ktorej sa strany sporu dozvedeli už v roku 1997. Táto námietka je totožná s námietkou vznesenou žalobcami pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 10. S týmto odôvodnením sa aj odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a odkazuje naň. Odvolací súd poukazuje na účelovosť tvrdenia žalobcov, že už v roku 1997 sa dozvedeli o absolútnej neplatnosti predmetnej darovacej zmluvy, keď túto skutočnosť uvádzali až v podanej žalobe zo dňa 08.02.2018, pričom v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov - žalovaných 1/, 2/ túto skutočnosť žalovaný 1/ neuviedol ani v písomnom vyjadrení k žalobe dňa 07.09.2016. Ďalšia námietka odvolateľov spočívala v tom, že sa nemôže nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keď jeden z týchto manželov - a to žalovaný 1/ s týmto vydržaním nesúhlasí a necíti sa byť ako bezpodielový spoluvlastník predmetných nehnuteľností. K tejto odvolacej námietke odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 11, s ktorým sa stotožňuje a v plnom rozsahu naň odkazuje. Žalovaná 2/ odvodzovala vlastnícke právo žalovaných 1/, 2/ k sporným nehnuteľnostiam od predmetnej darovacej zmluvy zo dňa 29.11.1993. Súd prvej inštancie na tejto zmluve založil skúmanie, či žalovaní 1/, 2/ sa mohli stať bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností titulom vydržania v zmysle § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, pričom mal preukázané, že boli splnené všetky podmienky pre nadobudnutie predmetných nehnuteľností do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - žalovaných 1/, 2/ titulom vydržania, pričom okolnosťou, ktorá spôsobila dobromyseľnosť vstupu do držby týchto nehnuteľností a ich užívania počas celej vydržacej doby bola uvedená darovacia zmluva. Žalobcovia totiž nepreukázali žiadne spory alebo nedorozumenia, ktoré by sa týkali užívania predmetných nehnuteľností žalovanými 1/, 2/ a aj odvolací súd, ako bolo uvedené vyššie, tvrdenia žalobcov a žalovaného 1/ o vedomosti absolútnej neplatnosti predmetnej darovacej zmluvy už v roku 1997, považoval za účelové s možnosťou vylúčiť predmetné nehnuteľnosti z masy BSM žalovaných 1/, 2/. Neobstoja tvrdenia žalobcov, že pokiaľ sa žalovaný 1/ necíti byť bezpodielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, nemôže sa nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním do BSM. K spochybneniu dobromyseľnosti žalovaných 1/, 2/ došlo až v tomto konaní (žaloba zo dňa 08.02.2018), ktoré začalo až po uplynutí 25 rokov po vstupe do užívania predmetných nehnuteľností, t.j. 10-ročná vydržacia doba uplynula 13.12.2003, v rámci ktorej užívali sporné nehnuteľnosti žalovaní 1/, 2/ a týmto dňom nadobudli tieto nehnuteľnosti do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (t.j. od 13.12.1993 do 13.12.2003).

14. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalovaný 1/ a žalobcovia 1/, 2/ rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/ náhradu trov nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli. Žalovanej 2/ priznal voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko bola v konaní plne úspešná.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).